

ZNESVĚTITEL

Paul Finch

ZNESVĚTITEL

Paul Finch

2017

Copyright © 2013 by Paul Finch
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SACRIFICE,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2013,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2017

ISBN 978-80-7498-208-8

*Pro moji úžasnou ženu Catherine,
jejíž obětavá a neochvějná podpora
mi poskytla pevné základy,
na nichž jsem vybudoval svou kariéru*

1. KAPITOLA

Celý Holbeck by měli vybombardovat.

Tak to viděl Alan Ernshaw. Byl u policie relativně krátce – pouhopouhých deset měsíců –, takže kdyby ho někdo zaslechl pronášet takovou politicky nekorektní poznámku a stěžoval si na něj, měl by se na co vymluvit. Ale šéfové by z něj stejně neměli radost. Z většiny budov v Holbecku, průmyslové čtvrti jen kousek jižně od centra Leedsu, sice zbývaly jen prázdné skořepiny, někdejší viktoriánské řadové domky zchátraly a těch pár stále obývaných částí sestávalo z ponurých slepých uliček zanesených odpadky a posprejovaných graffiti, ale policajti si takovéhle věci neberou osobně. Anebo by aspoň neměli.

Ernshaw zazíval a poškrábal se na zaschlém říznutí na hladce oholené tváři.

Ve vysílačce zapraskalo. „*Trojka volá 1762.*“

Ernshaw zase zívl. „Mluvte.“

„*Co tam s Keithem děláte?*“

„No, řekněme, že nebaštíme u svátečního stolu krocana.“

„Vítejte v klubu. Poslyšte, jestli nemáte nic jiného na práci, zajeli byste se mrknout do Kempovy přádelny na Franklyn Road?“

Ernshaw byl z Harrogate, města nějakých pětadvacet kilometrů severně od Leedsu, a ještě se v rozlehlé metropoli Západního Yorkshiru pořádně nevyznal, a tak se tázavě podíval po konstáblu Keithovi Rodwellovi, shrbeném u volantu.

Rodwell, ostřílený veterán, který u sboru sloužil už dvacet let, přikývl. „Tak tři minuty.“

„Za tři minuty jsme tam,“ ohlásil Ernshaw do vysílačky.

„Díky.“

„O co jde?“

„Je to tak trochu záhada. Zavolal nám anonym, že prý tam najdeme něco zajímavého.“

Rodwell to nijak nekomentoval a otočil vůz do protisměru.

„To je všechno?“ zeptal se Ernshaw udiveně.

„Jak říkám, je to záhada. Hovor přišel z telefonní budky v centru. Žádná jména, nic dalšího.“

„Zní to jako kecy, ale nic jiného na práci takhle o Vánocích ráno nemáme.“

„To je dobře, dík. Konec.“

Nebylo jen vánoční ráno, bylo zasněžené vánoční ráno. Dokonce i úzké ztichlé ulice Holbecku najednou působily idylicky. Oprýskané fasády budov a zrezivělé kostry vraků pokrývala měkká bílá peřina. Nad vytlučenými okny a zejícími dveřními otvory se třpytily špičáky rampouchů. Čerstvá sněhová pokrývka, která halila silnice a chodníky, byla neporušená, jen tu a tam ji protínaly otisky pneumatik. Kolem skoro nic nejezdilo a chodce aby pohledal, ale co taky čekat

pětadvacátého prosince před devátou ráno – touhle dobou se venku potulují jen blázni jako Ernshaw a Rodwell.

To si aspoň mysleli.

„Něco zajímavého...“, zamyslel se Ernshaw nahlas. „Co by to mohlo být?“

Rodwell pokrčil rameny. Mluvil nanejvýš jednoslabičně, a když byl pohroužen v myšlenkách jako teď, nedalo se doufat ani v to.

„Parta feťáků nebo tak něco?“ nadhodil Ernshaw. „Squatteři? Jestli jo, tak už nejspíš umrzli. V noci bylo nejmíň minus deset.“

Rodwell zase jen pokrčil rameny.

V Kempově přádelně se dřív zpracovával len, ale už před téměř dvaceti lety ji zavřeli a byla jen zchátralou připomínkou dávno minulých časů prosperity. K nebi se pořád tyčil vysoký osmiboký komín, čtvercová okna táhnoucí se v uniformních řadách přes omšelé průčelí byla z valné většiny pořád zasklená a všechny vchody zajištěné řetězy, ale jak to tak u opuštěných staveb bývá, kdyby se někdo chtěl vloupat dovnitř, nedalo by mu to velkou práci.

Pod pneumatikami policejního vozu křupal sníh. Zamířili k parkovišti na jižní straně přádelny. Budova nad nimi pochmurně čněla proti bělavé zimní obloze. Červené cihly, ze kterých byla vystavěna, pokrýval nános sazí. Okapy a trubky, které ještě nepopadaly, se pod tlustou vrstvou sněhu prohýbaly. Na první pohled působilo místo liduprázdňe, jenže přádelna byla ohromná; k hlavní budově, kde svého času mohla pracovat tisícovka dělníků, přiléhaly různé přístavby. Jak se kolem plazili šnečím tempem, Ernshawovi došlo, že najít tady „něco zajímavého“ jim potrvá celou věčnost.

Zvedl si vysílačku k ústům. „1762 trojce.“

„Mluv, Alane.“

„Jsme u prádelny. Zatím nikde nic neobvyklého. Zjistili jste o tom volajícím něco víc?“

„Ne, Alane. Možná je to jen nějaký spratek, co nemá nic lepšího na práci, ale bude lepší to prověřit.“

„Jasně,“ přitakal a pro sebe si zamumlal: „Ale nejspíš to chvíli potrvá.“

Objížděli zchátralou budovu kolem dokola a pneumatiky jim co chvíli podkluzovaly na zmrazcích. Ernshaw stáhl okénko. Venku byl třesutý mráz – sníh byl pořád suchý a nadýchaný jako prach –, ale i když nic podezřelého nevidí, třeba něco zaslechnou.

Nebylo slyšet vůbec nic, což působilo kapku znepokojivě.

O Vánocích ráno by sice měl vládnout hluboký poklid, ještě přitlumený čerstvě napadaným sněhem, jenže ticho obestírající Kempovu prádelnu bylo tak nějak zvláštní; zdálo se křehké, jako by se mohlo každou chvíli roztřístit.

Zahýbali za jeden roh za druhým a prohlíželi si prázdně civějící okna, cihlové zdi, věkovité trubky a zrezivělá požární schodiště. Vozu to pořád klouzalo, od kol odlétával sníh. Projeli spojovací silničkou k řadě prázdných garáží, jejichž střecha z vlnitého laminátu se po letech chátrání propadla. Před sebou spatřili vchod do budovy.

Rodwell sešlápl brzdu zlehka, ale vůz stejně pár metrů klouzal, než zastavil.

Vchod ve výklenku nad třemi širokými schody vypadal na služební. Dveře už vzaly zasně, možná ležely pod vrstvou sněhu. Ale soudě podle omláčené zárubně si cestu dovnitř

někdo prorazil násilím, a už před nějakou dobou. Za vstupem vládla tma jako v pytli.

„2376 trojce,“ řekl Rodwell do vysílačky.

„*Mluv, Keithi.*“

„Pořád jsme u Kempovy přádelny. Jsou tu stopy po násilném vniknutí.“

„*Chcete posily?*“

„Zatím ne. Vypadá to dost staře.“

Vystoupili, navlékli si rukavice a zapnuli si tlusté zimní bundy až ke krku. Ernshaw si urovnal čepici, Rodwell zamkl vůz. Vyšli po schodech a rozháněli tmu kužely baterek. Ernshaw měl dojem, že cosi zaslechl – snad smích –, ale trvalo to jen kratičce a ozvalo se to z velké dálky. Podíval se po Rodwellovi, ale z nehybného výrazu jeho podobené tváře poznal, že ten nic neslyšel. Ernshaw si sám nebyl úplně jistý, a tak se o tom radši nezmínil. Ohlédl se. Tahle část pozemku byla obehnaná vysokou zdí. Auto parkovalo hned u ní, kousek za ústím spojovací silničky. Kromě kolejí, které vyjelo, byl sních všude kolem neporušený. Ale hustě sněžit přestalo teprve před dvěma hodinami, takže to neznamenal, že tu v noci nikdo nebyl.

Bok po boku vešli s baterkami v ruce dovnitř a rázem se museli rozhodnout, kudy dál. Přímo před nimi stoupalo schodiště nahoru do tmy, napravo se táhla chodba, pruhovaná jako zebra matným světlem z oken v přízemí, a nalevo se rozkládal otevřený prostor, nejspíš některá z bývalých dílen. Napřed zamířili právě do ní, přejížděli kužely baterek sem a tam a prohlíželi si holé cihlové zdi a vysoký strop, ze kterého už většinou opadala omítka a zpod ní vykoukly trámy připomínající kostru. Visící potrhané kabely se kroutily

jako tropické liány. Na asfaltové podlaze se povalovala prkna a rozbité dlaždičky. Tu a tam z ní nebezpečně trčely zrezivělé pozůstatky strojů. Navzdory kousavému mrazu to tu nakysle páchlo plesnivinou. Jejich kroky se nejspíš rozléhaly celou obří budovou.

Zastavili se a napínali sluch, ale všude vládlo ticho.

„Tohle nemá cenu,“ řekl Ernshaw rozladěně. „To je ti jasný, ne?“

„Asi nemá,“ přitakal Rodwell a svítil baterkou do každého kouta. Od chvíle, kdy obdrželi to hlášení, působil odhodlaněji než obvykle, což Ernshawa zaujalo. Keith Rodwell dělal policajta tak dlouho, že spoléhal na svoje vytríbené instinkty. Soudě podle jeho momentálního chování upřímně věřil, že se tu děje něco nepatřičného.

„Tak jo, nechám se poddat,“ řekl Ernshaw. „Co tu podle tebe najdeme?“

„Nerozčiluj se. I kdyby si z nás někdo vystřelil, tak ho zkusíme načapat.“

„Keithi... je vánoční ráno. Proč by někdo...“

„Pšššt!“

Ernshaw taky zaslechl táhlé zaskřípění přicházející odněkud shora. Podívali se v šeru jeden na druhého a našpicovali uši.

„Vem to nahoru tamhle po schodech,“ zašeptal Rodwell a tiše vykročil přes dílnu. „Já projdu dozadu a zkusím se tam dostat jinudy.“

Ernshaw se vrátil ke dveřím, kterými vstoupili dovnitř. Podíval se po autě; stejně jako předtím se u něj nic nedělo. Pak vykročil po schodech. Snažil se jít tiše, ale jeho kroky se schodišťovou šachtou stejně rozléhaly. V prvním patře se

nacházela další prostorná dílna. Zdaleka ne všechna okna byla zabetonována, ale špinavé skleněné tabulky propouštěly slabé zimní světlo jen skrovně. Přesto rozeznal prostor zvící hangáru táhnoucí se přes celou šířku budovy, ve kterém se válely bedny a převrácené pracovní stoly a ježil se les ocelových sloupů.

Zaváhal a sevřel v dlani rukojeť obušku. Loni touhle dobou byl ještě naivní studentík na Hullské univerzitě, a tak se nezdráhal přiznat si, že nejenže je pěkný opruz pracovat o vánočním svátku – téhle otravné povinnosti byli většinou ušetřeni jen starší ženatí poldové –, ale ještě horší je trávit ho prohledáváním útrob strašidelné vymrzlé ruiny.

Při hlasitém zapraskání ve vysílačce sebou škubl.

Zaburácel z ní hlas dispečera vydávajícího pokyny dalším hlídkám. Naštvaně stáhl zvuk.

Šel dál a jeho oči se přizpůsobovaly příšeří. Tak čtyřicet metrů před ním se otevíral průchod do nějaké menší místnosti. Její zadní cihlovou stěnu bůhvíproč zalévalo zelené světlo.

Zelené?

Že by barevná svíčka? Nebo lampión?

Za dveřmi se mihla postava a Ernshaw znehybněl.

„Hej,“ řekl polohlasem. Pak hlasitěji křikl: „Hej!“

Rozeběhl se, obušek v ruce a připravený k úderu.

Když vběhl do místnůstky, nikdo v ní nebyl. Uviděl, že podivně zbarvené světlo má na svědomí kus plesnivé zelené látky přetažený přes okno. V podlaze zel otvor, kterým sestupovaly dolů schůdky – vnitřní únikový východ, samá zrezivělá ocel a nýty – a o kus dál stoupalo schodiště do dalšího patra. Bylo uzoučké, člověk běžných proporcí by se na něj

horko těžko vešel, aniž by se musel natočit bokem. Ernshaw se zadíval nahoru a spatřil tam slabě prosvítat denní světlo. I když nic neslyšel, nebylo těžké představit si, že tam někdo číhá a taky napíná sluch.

„Alane?“ ozvalo se.

S přidušeným výkřikem se otočil.

Z otvoru v podlaze na něj zíral Rodwell. Přesněji řečeno zíral na vytažený pendrek.

„Byl už jsi...“ Ernshaw se ohlédl po schodišti a dál poslouchal. „Byl už jsi tady? Myslím, jestli už jsi sem nahoru přišel a pak ses zase vrátil dolů.“ Rodwell zavrtěl hlavou a vynořil se z únikového východu celý. „Měl jsem pocit, že jsem někoho zahlídnul...“ Když se teď nad tím Ernshaw zamyslel, už si tou „postavou“ vůbec nebyl tak jistý. Že by to byl jen stín, který rozpohyboval světlem baterky? „Možná se mi to jenom zdálo...“

Rodwell taky vzhlédl nad schodiště. Pak po něm beze slova vykročil vzhůru; měl co dělat, aby svou mohutnou postavu mezi stěnami propasíroval.

Ernshaw ho následoval a ve stísněném prostoru se necítil ani trochu dobře. Další patro bylo rozděleno do malých místností propojených chodbami. Skoro žádná okna nebyla zabetonována, jenže celkově jich bylo málo, a tak tu vládlo pohřební šero.

Než se pustili do prohledávání, Rodwell roztáhl zaprášenou žaluzii a vyhlédl škvírou ven na dvůr. Teprve kapku se zpožděním jim oběma došlo, že pokud je to důmyslná léčka s cílem odvést jejich pozornost a ukrást policejní vůz, skočili dotyčnému na špek. Ale auto stálo na svém místě a ve sněhu kolem nebyly kromě jejich stop žádné další. Takhle z výšky

dohlédli i do okolních ulic, nebo spíš do toho, co z nich zbývalo. Řadové domky na jižní straně Kempovy přádelny už stihla demolice, ale pod sněhovou pokrývkou se rýsovaly jejich rovnoběžné základy.

Nikde kolem nebylo ani živáčka. Nejbližší obydlené domy, dva činžáky ze sedmdesátých let, stály asi tři sta metrů daleko za vysokou, sněhem zapadanou hromadou šrotu a v jejich oknech zářilo jen pár světylek, křiklavě barevných vánočních žároveček.

„Trojka volá 2376,“ ozvalo se z Rodwellovy vysílačky.

„Mluvte,“ řekl a spustil žaluzii.

„Objevili jste na Franklyn Road něco?“

„Zatím ne. Ale pořád hledáme.“

„Keithi, seržant Roebuck vám vzkazuje, ať tím neztrácíte moc času. Jestli si z nás jenom vystřelila nějaká omladina, nechte to být. Kupí se nám tu další práce.“

„Rozumím.“

„Takže to balíme?“ zeptal se Ernshaw s nadějí v hlase.

„Ne,“ odvětil Rodwell.

Vykročili hlavní chodbou, nakoukli do prvních dveří a spatřili za nimi místnost, která asi sloužila jako kancelář. Uprostřed se ve slabém světle rýsovala kartotéční skříňka, z níž se draly ven papíry. Ernshaw vešel dovnitř a hrst jich zvedl; byly to staré zažloutlé rozpisy služeb a pracovní výkazy s oslíma ušima. Odhodil je a prošel do další kanceláře, úplně stejné. Vandalové tu načmárali na zdi všemožné vzkazy.

„Jo, nějaká omladina tu byla,“ konstatoval. „Sprošťáci jedni. Jen se na to koukni: *Mladší ségra mi ho poprvý vykourila. Za pětku ti ho vyhulí taky.* A je u toho dokonce telefonní číslo. Každý den se udělám do máminejch spodár – a teď už

je zase v jináči. Do prdele.“ Když se nedočkal odezvy, ohlédl se.

Rodwell s ním v místnosti nebyl.

Ernshaw se vrátil ke dveřím a nakoukl do kanceláře s registračkou; Rodwell nebyl ani tam.

„Keithi?“ oslovil ho.

Za sebou zaslechl kroky. Prudce se otočil, ale nikde nikoho neviděl. Z protější strany místnosti však vedly pootevřené dveře.

Nebyly předtím zavřené?

Došel k nim a zničehonic ho přepadl pocit, že v sousední místnosti někdo je. Zase vytáhl obušek a otevřel dveře dokořán. Za nimi se táhla opuštěná chodba, do které se z pozotvřených dveří zdemolovaných kanceláří hrnul odpad.

„Keithi?“

Pořád žádná reakce.

Ernshaw chodbou vykročil. Na konci narazil na schody nahoru, byly ale jen krátké a vedly k zavřeným dveřím, pod kterými prosvítalo denní světlo.

„Keithi? Jsi tam?“

Pořád nic.

Pomalů po schodech stoupal, šel natočený bokem, aby viděl před sebe i za sebe. Dveře snadno povolily a za nimi se rozkládala zatím největší kancelář – dobrých dvanáctkrát deset metrů, honosná úřadovna, kterou nejspíš obýval nějaký šéf. Měla několik velkých oken a všechna byla pořád zasklená, nikde žádné bednění ani zelená látka. Na zdech dokonce zůstaly tapety, i když prkna na podlaze byla místy uvolněná a některá se zohýbala a trčela vzhůru. Po nábytku už tu nezůstalo ani památky, na zemi se povalovalo jen něko-

lik uvolněných cihel a v jednom rohu bůhvíproč stálo kolečko plné ztvrdlého betonu a o něj se opíral krumpáč a perlík.

Nic z toho ale Ernshawa nezaujalo tolik jako cosi u protější stěny.

Zamířil k tomu.

Vypadalo to na nově postavenou zeď – dva metry široký obdélník od podlahy skoro až ke stropu. Z původní stěny někdo strhal tapetu a pobořil ji a vzniklý otvor zazdil novými, nažloutlými cihlami. Ernshawovu pozornost ale upoutalo hlavně to, co viselo uprostřed zdi: bílý arch papíru se vzkazem napsaným šarlatovými písmeny. Papír zářil novotou, a když ho Ernshaw ze zdi sundal, zjistil, že k ní byl přichycen kousky lepicí hmoty. Ta byla měkká a taky očividně nová.

Vzkaz byl zřejmě natištěn na nějaké moderní domácí tiskárně. Stálo v něm:

HOU, HOU, HOU

Ernshawovi se naježily krátké vlasy. Možná je to jenom připitomělý pubertální vtípek. Ale cosi – nejspíš skutečnost, že papír do téhle dlouho zanedbávané ruiny přibyl teprve nedávno – ho přimělo k úvaze, že to možná stojí za prověření. O krok ustoupil a prohlížel si zeď. Rozhodně byla mnohem novější než zbytek budovy. Dole ze škvíry mezi cihlami trčely dva zašpičatělé kusy tmavého dřeva, nejspíš nějaká pomůcka, aby zeď stála rovně.

Někdo mu poklepal na rameno.

Ernshaw se otočil jako na obrtlíku. „Do prdele!“ vyhekl.

„Co to je?“ zeptal se Rodwell.

„Přestaň mě takhle lekat!“ Ernshaw mu podal papír. „Nevím. Viselo to tady na zdi.“

Rodwell se napřed podíval právě na zeď. „Vypadá nově.“

„Jo, taky bych řekl. Ale... asi to tu různě opravujou, aby jim to nepadlo na hlavu, ne?“

„Už dvacet let ne.“ Rodwell sklopil oči k papíru a pak je zase zvedl ke zdi. „Tohle je krb. Nebo býval. Nejspíš napojený na nějaký venkovní komín.“

„No tak ho někdo zazdil,“ konstatoval Ernshaw. „Zazdít starej krb není trestný, nebo snad jo?“

Rodwell si ještě jednou přečetl vzkaz.

HOU, HOU, HOU

„Kristepane,“ vydechl. „Panebože na nebesích!“

Mrskl sebou rychleji, než u něj Ernshaw kdy viděl, odhodil papír a podřepil k těm dvěma polínkům vykukujícím zpod cihel. Ernshaw se k nim taky sehnul, aby si je pořádně prohlédl – a zničehonic mu došlo, na co se to vlastně dívá. Na poškrábané špičky bot.

Rodwell sáhl po krumpáči, Ernshaw po perlíku.

Vší silou se pustili do nově postavené zdi. Odolávala jim, ale úporně do ní bušili dál; přestali, jen aby Rodwell zavo-

lal posily a záchranku a Ernshaw si rozepnul bundu a shodil čepici. Hekali a potili se, ale neúnavně vytloukali maltu a po několika minutách zeď konečně začala povolovat. Opatrně vytahovali uvolněné cihly a chránili si oči před odletujícími úlomky. Kousek po kousku zeď rozebírali a odkrývali, co je za ní. Ale ze všeho nejdřív je udeřil do nosu puch.

Ernshaw začal dávit a musel si přes nos a pusu připlácnout dlaň. Rodwell se oháněl krumpáčem tím úporněji a rozbíjel další a další zdivo.

Pak celí udýchaní o krok poodstoupili a rozháněli rukama zvířený prach. Z odporného pachu se jim zvedal žaludek.

„Panebože,“ vydechl Rodwell, když zaostřil pohled na to, co odkryli.

Postava se držela vzpřímeně, ale jen díky tomu, že visela za zápěstí v okovech uchycených nad hlavou. Rozklad postoupil do toho stadia, kdy už nebylo na první pohled zřejmé, jestli jde o hniјící lidské tělo, nebo voskovou figurínu; pleť získala barvu na půl cestě mezi nechutně žlutou a plesnivě zelenou. Býval to muž v letech – tolik bylo zřejmé z rozježených bílých vousů na propadlých tvářích. Byl vyhublý na kost a ten dojem ještě umocňovalo špinavé plandavé oblečení. Červená tunika lemovaná šedivou kožešinou na něm visela v páchnoucích záhybech, předek červených kalhot měl ztvrdlý zmrzlou močí, nohavice zastrkané do přehnaně velkých holínek.

Objevit mrtvolu v rozkladu nebyla až tak mimořádná událost ani pro policejního nováčka jako Ernshaw. Ten to dokonce na rozdíl od některých jiných policajtů snášel docela dobře – tedy až doteď.

Jakkoli to bylo nepatřičné, rozchechtal se. Skoro se zalýkal smíchy.

„S-Santa,“ vykoktal.

Rodwell se po něm nepřítomně ohlédl.

„Já se poseru – Santa!“ Ernshaw se chechtal dál, i když po veselí nebylo v jeho skelném pohledu ani stopy. „Pod kominem na něj asi nečekaly žádný hodný děcka, jenom banda zlobilů...“

Rodwell se vrátil pohledem k mrtvému a vybavil se mu vzkaz na papíře: *Hou, hou, hou*. Všiml si, že muž má přes holou zvrásnělou lebku přetaženou červenou kápi se špinavou kožešinou.

„Kristepane,“ zašeptal. Mrtvý měl ve tváři ztýraný výraz, vypoulené oči připomínaly kuličky na hraní, rysy mu ztuhly v křečovitém šklebu. „Toho chudáka zazdili zaživa.“